

14 Απριλίου 1821: Η Μάχη του Λεβιδίου

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Μια αποφασιστική μάχη για την ανύψωση του ηθικού των επαναστατημένων Ελλήνων δόθηκε στις 14 Απριλίου 1821 στο [Λεβίδι](#), ένα χωριό που είναι χτισμένο στις ανατολικές πλαγιές του Μαινάλου, 25 χιλιόμετρα βόρεια της Τρίπολης.

Στις αρχές Απριλίου του 1821 είχε σχεδόν επικρατήσει το στρατηγικό σχέδιο του Κολοκοτρώνη, που στόχευε στην κατάληψη της Τριπολιτσάς, του διοικητικού κέντρου του Οθωμανικού Μωριά. Γι' αυτό, γύρω από την Τριπολιτσά είχαν αρχίσει να δημιουργούνται ελληνικά στρατόπεδα, για να την αποκόψουν από την υπόλοιπη Πελοπόννησο και να καταστήσουν ευκολότερη την άλυσή της. Όμως, με τη θέα των Τούρκων οι στρατολογημένοι Έλληνες το έβαζαν στα πόδια, χωρίς να ρίξουν ούτε μία τουφεκιά, με αποτέλεσμα ένα μετά το άλλο τα στρατόπεδα να διαλύονται. Τετρακόσια χρόνια σκλαβιάς και ραγιαδισμού είχαν κάνει πολλούς Έλληνες να σκύβουν το κεφάλι, όταν έβλεπαν Τούρκο και να υπομένουν

μοιρολατρικά τον αυταρχισμό του. Άλλωστε, όσοι είχαν σηκώσει ανάστημα κατά του δυνάστη συχνά το πλήρωναν με το κεφάλι τους.

Στο Λεβίδι, όμως, όταν ακούσθηκε ότι φθάνει τουρκικός στρατός από την Τριπολιτσά κανείς δεν έφυγε. Ήταν το πρώτο στρατόπεδο που δεν διαλύθηκε στο άκουσμα της είδησης ότι 3.000 πεζοί και ιππείς έχουν εκστρατεύσει εναντίον τους. Το στρατόπεδο του Λεβιδίου είχε συσταθεί από τους Καλαβρυτινούς και τους ντόπιους οπλαρχηγούς Παναγιώτη Αρβάλη και Γεώργιο Μπηλίδα. Ήδη από τις 12 Απριλίου το στρατόπεδο είχε ενισχυθεί με τους οπλαρχηγούς Σωτήριο Χαραλάμπη, Σωτήριο Θεοχαρόπουλο, Νικόλαο Σολιώτη και Αναγνώστη Στριφτόμπολα. Οι Τούρκοι ξεκίνησαν από την Τριπολιτσά με κατεύθυνση το Λεβίδι το βράδυ της 13ης Απριλίου.

Μόλις πληροφορήθηκαν την επικείμενη άφιξη του τουρκικού στρατού συγκεντρώθηκαν στο σπίτι, όπου διέμενε ο καλαβρυτινός Σωτήρης Χαραλάμης και αποφάσισαν κατά πρώτο να ζητήσουν βοήθεια από τα γειτονικά στρατόπεδα της Αλωνίσταινας και του Κακουρίου και κατά δεύτερο να πιάσουν τις εισόδους του Λεβιδίου, ώστε να εμποδίσουν τους Τούρκους να εισέλθουν στο χωριό. Ο Σωτήρης Χαραλάμης ταμπουρώθηκε σε μια ράχη κοντά στο Λεβίδι, ενώ πιο κάτω βρέθηκε ο Αναγνώστης Στριφτόμπολας.

Τις πρωινές ώρες της 14ης Απριλίου, όταν κυκλοφόρησε η φήμη ότι το τουρκικό ιππικό πλησιάζει το Λεβίδι, πολλοί άνδρες πανικοβλήθηκαν. Εγκατέλειψαν τις θέσεις τους, παρά τις προσπάθειες των οπλαρχηγών να τους συγκρατήσουν και κατέφυγαν στο βουνό. Τότε ο Στριφτόμπολας με 70 άνδρες αποφάσισε να δώσει τη μάχη μέσα στο χωριό. Οι Τούρκοι όρμησαν με άγριες διαθέσεις κατά των οχυρωμένων Ελλήνων, αλλά αντιμετώπισαν τη σθεναρή αντίστασή τους. Χαρακτηριστικοί είναι οι στίχοι του λαϊκού ποιητή Παναγιώτη Κάλα ή Τσοπανάκου (1789-1825) «... στο Βαλτέτσι στο Λεβίδι / πέφτει αλύπητο λεπίδι...»

Πραγματική μάχη δόθηκε έξω από το σπίτι που βρισκόταν ο Στριφτόμπολας. Εκεί έπεσαν οι περισσότεροι Τούρκοι, αλλά και ο ηρωικός οπλαρχηγός από τα Καλάβρυτα. Εν τω μεταξύ, είχαν αρχίσει να καταφθάνουν οι ενισχύσεις από τα διπλανά στρατόπεδα υπό τους Δημήτριο Πλαπούτα, Ηλία Τσαλαφατίνο, Νικόλαο Πετμεζά, Σταύρο Δημητρακόπουλο και Ασημάκη Σκαλτσά. Τότε, οι αμυνόμενοι βγήκαν από τα σπίτια και όρμησαν κατά των Τούρκων, που πανικόβλητοι εγκατέλειψαν το πεδίο της μάχης, αφήνοντας πίσω τους πολλούς νεκρούς.

Η νίκη των Ελλήνων στο Λεβίδι αποτέλεσε το σημαντικότερο ως τότε γεγονός του Αγώνα. Οι ραγιαδες έβλεπαν πλέον ότι οι Τούρκοι δεν ήταν ανίκητοι!

(Πηγή: sansimera.gr)